

Status Stil

060 / 676 88 01
060 / 4 84 64 91
Нови Београд, Др Ивана Рибара 88

СРПСКА ОФИЦИРСКА САБЉА М.1895/1995 И ПАРАДНИ БОДЕЖИ ВИДОВА ВОЈСКЕ

САБЉЕ : 25 месечних рата

БОДЕЖИ : 20 месечних рата

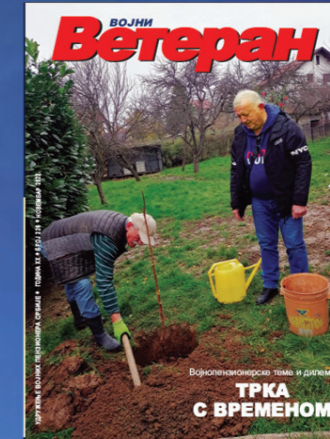
стандардна.....месечна рата – 3.950 дин.
посребрена..... месечна рата – 4. 200 дин.
позлаћена.....месечна рата – 4. 600 дин.

посребрен.....месечна рата – 2.940 дин.
позлаћен..... месечна рата – 3.360 дин.

ВОЈНИ Ветеран

УДРУЖЕЊЕ ВОЈНИХ ПЕНЗИОНЕРА СРБИЈЕ • ГОДИНА XXI • БРОЈ 228 • ЈАНУАР 2023.

Војнопензионерске
теме и дилеме
**ДА НАМ СВИМА
БУДЕ БОЉЕ**

Миша Анастасијевић

Капетан Мишино здање у којем се налази седиште Београдског универзитета

Ко је био капетан Миша Анастасијевић

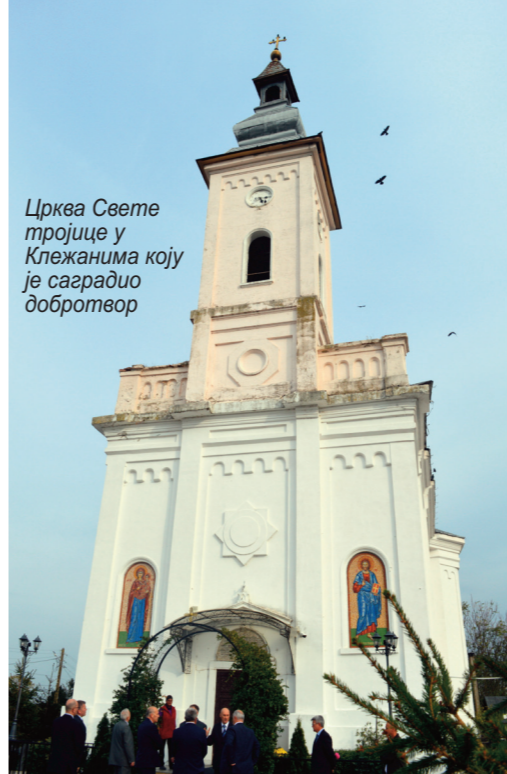
НАШ НАРОДНИ ДОБРОТВОР

Капетан Миша приликом предаје велелепног здања поклона отачеству

На мермерној плочи уклесана су имена наших и румунских добротвора који су обновили цркву

Делегације ветерана из Србије и Румуније минуле јесени посетиле су Клежане

Црква Свете тројице у Клежанима коју је саградио добротвор

У крипти цркве је гроб Мише Анастасијевића

Унутрашњост цркве после реновирања

Фреска на спољном зиду цркве

У порти пред црквом мермерна биста великог добротвора

У дворишту цркве је и споменик мајору Миши

Школа у Клежанима коју је подигао Миша Анастасијевић

Кућа у Клежанима било је место окупљања негдашње елите

му је обезбеђивало положај једног од најбогатијих људи на Балкану.

Због вредног поклона држави Србији *Капетан Мишиног здања* 1863. године сматрао се највећим српским добротвором. Та изузетна у сваком погледу зграда у центру Београда, коштала је Анастасијевића 110.000 дуката, рачунајући ту и преварке због нове намене. Позајмљивао је новац кнежевини Молдавији (као 2,5 милиона леја у злату 1855. године), куповао спахилуке у Влашкој (12), а када се обогатио постао велики добротвор. Али и још као младић учинио је много добрих дела и помогао сиротињи, будући захвалан сваком ко му је до тада у животу помогао. Капетан Миша је био богаташ са стилем, дарежљив а са одређеном мисијом, не заборављајући своје сиротињско порекло. Много је његових познатих добротвина, а сматра се да је још више непознатих. Помагао је многе пиisce приликом штампања њихових књига, давао и велике зајмове али и опрашта позјимцима као што је опростио велики дуг (од 8.000 дуката) свом пријатељу Илији Гарашанину или рођаку Пржићу чак 40.000 дуката, поклањао гардеробу женама Доњег Милановца сваки пут када би тамо доспео, финансирао Читалиште београдско, чији је један од оснивача, као и балове на двору кнеза Александра Карађорђевића, основао и финансирао школу (мушку и женску школу) на свом имању у Влашкој, коју су ђаци бесплатно походили, давао девојкама марање, спашавао трговце од пропасти опраштајући им дугове или дајући позајмице и слично. Под старе дане Миша је постао још дарежљивији, па је своју најомиљенију лапу „Симку“, без размишљања поклонио неком хуманитарном друштву. Највише је помогао и остао доживотни председник београдских - Грађанске касине и Читалишта. Изабран је 1863. године за почасног члана Друштва српске словесности у Београду. Његово „лакоумно“ потомство је за Мишиног живота уживало све благодети богатог оца и деде, али након старчеве смрти мало им је остало у наслеђе. Миша је под старе дане почео да продаје своје мање некретности, а ређали су се и лоши исходи подухвата. Влашки спахилуци више нису могли да покрију огромне трошкове, па се последњих година његовог живота капитал крунио.

На свом поседу је Миша изградио велики конак, који је по луксузу подсећао на двор. Ту је и било отменијих гостију у посетилаца који су готово свакодневно уживали српско гостољубље. Послуга је носила црногорску или херцеговачку ношњу током службе у конаку. Поред домаћинствог, био је изграђен и посебан конак за госте. У Клежанима је шездесетих година 19. века више пута долазио у лов по околним шумама румунски краљ Карол Први. Галантни домаћин Миша Анаста-

сијевић је само једном приликом потрошио наводно 50.000 ф. у злату, за организацију гошћења какво се не памти. Тако је обезбедио квалитетно вино из Француске, довео за ту прилику куваре и посласличаре из Беча, а све слуге су биле обучене у нарочите ливреје. Око конака били су уређени велики паркови и алеје, за одмор и шетње. У конацима је било све на високом господственом нивоу: стилски намештај, фино скупцоцено посуђе, сребрни уметнички рађени канделабри и други пробрани детаљи ентеријера.

Године 1864. спахија Анастасијевић је подигао као своју душевну задужбину једну поред друге, православу цркву и школску зграду. У цркву посвећеној Св. Архистратигу Михајлу (иначе његовој крсној слави) у подној, гробној крипти почива од јануара 1885. године (а и сада) његово балсамовано тело, (неизмењено) у стакленом провидном ковчегу, под саркофагом. Над улазним вратима у цркву су две спомен-плоче са уклесаним текстом о задужбину, на српском и румунском језику. На српском језику пише да је тај божи храм подигнут у име Св. Тројице од стране мајора Мише Анастасијевића житеља београдског и земљедршца мулка Клежани, посвећен Св. архистратигу Михајлу, при благодарном владању (влашког) кнеза Александра Јоана Првог 1864. године. Градња храма је задужбинара коштала 120.000 дуката, а радили су италијански мајстори. На тоњу је 1864. године постављен велики сат са циферблатом. Црквени мобилијар допремљен је лађом из Беча, а иконостас је осликао познати румунски сликар Георге Татареску 1865. године.